Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B

REGULAMENTUL (CE) NR. 1346/2000 AL CONSILIULUI

din 29 mai 2000

privind procedurile de insolvență

(JO L 160, 30.6.2000, p. 1)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Council Regulation (EC) No 603/2005 of 12 April 2005 (*)	L 100	1	20.4.2005
►M2	Regulamentul (CE) nr. 694/2006 al Consiliului din 27 aprilie 2006	L 121	1	6.5.2006
►M3	Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006	L 363	1	20.12.2006
►M4	Regulamentul (CE) nr. 681/2007 al Consiliului din 13 iunie 2007	L 159	1	20.6.2007

Astfel cum a fost modificat prin:

►A1	Actul privind condițiile de aderare a Republicii Cehe, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace și adaptările tratatelor care stau la baza Uniunii Europene	L 236	33	23.9.2003

(*) Acest act nu a fost publicat niciodată în limba română.

▼B

REGULAMENTUL (CE) NR. 1346/2000 AL CONSILIULUI

din 29 mai 2000

privind procedurile de insolvență

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 61 litera (c) și articolul 67 alineatul (1),

având în vedere inițiativa Republicii Federale Germania și a Republicii Finlanda,

având în vedere avizul Parlamentului European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([2]),

întrucât:

(1) Uniunea Europeană și-a stabilit ca obiectiv instituirea unui spațiu de libertate, securitate și justiție.

(2) Buna funcționare a pieței interne impune ca procedurile transfrontaliere de insolvență să funcționeze eficient și efectiv, iar adoptarea prezentului regulament este necesară pentru atingerea acestui obiectiv care este de domeniul cooperării judiciare în materie civilă, în sensul articolului 65 din tratat.

(3) Activitățile întreprinderilor au din ce în ce mai des efecte transfrontaliere și sunt, prin urmare, într-o măsură tot mai mare reglementate de legislația comunitară. Insolvența acestor întreprinderi aduce deopotrivă atingere și bunei funcționări a pieței interne, impunându-se astfel crearea unui un act comunitar care să impună coordonarea măsurilor ce urmează să fie adoptate în privința patrimoniului unui debitor insolvent.

(4) Pentru buna funcționare a pieței interne este necesar să se evite ca părțile să fie tentate să transfere bunurile lor sau procedurile judiciare dintr-un stat membru în altul, în încercarea de a obține o situație juridică mai favorabilă („forum shopping”).

(5) Aceste obiective nu pot fi îndeplinite satisfăcător la nivel național și, prin urmare, se justifică întreprinderea de acțiuni la nivel comunitar.

(6) În conformitate cu principiul proporționalității, prezentul regulament ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reglementează competența de a deschide proceduri de insolvență și de a pronunța hotărâri care derivă direct din procedurile de insolvență și sunt strâns legate de acestea. În plus, prezentul regulament trebuie să conțină dispoziții privind recunoașterea acestor hotărâri și a dreptului aplicabil care să respecte, la rândul lor, acest principiu.

(7) Procedurile de insolvență cu privire la falimentul întreprinderilor insolvente sau a altor persoane juridice, concordatele și procedurile analoage sunt excluse din domeniul de aplicare al

([1]) Aviz emis la 2 martie 2000 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).
([2]) Aviz emis la 26 ianuarie 2000 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

▼B

Convenției de la Bruxelles din 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială ([1]), astfel cum a fost modificată prin convențiile de aderare la această convenție ([2]).

(8) Pentru a se atinge obiectivul de a ameliora eficiența și accelera procedurile de insolvență cu efecte transfrontaliere, este necesar și recomandabil ca dispozițiile privind competența, recunoașterea și dreptul aplicabil în acest domeniu să fie cuprinse într-un act juridic comunitar imperativ și direct aplicabil în statele membre.

(9) Prezentul regulament ar trebui să se aplice procedurilor de insolvență, indiferent dacă debitorul este o persoană fizică sau o persoană juridică, un comerciant sau o persoană particulară. Procedurile de insolvență cărora li se aplică prezentul regulament sunt enumerate în anexe. Procedurile de insolvență referitoare la societățile de asigurare, instituțiile de credit, societățile de investiții care furnizează servicii ce implică deținerea de fonduri sau valori mobiliare ale terților și organismele de plasament colectiv sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament. Aceste societăți nu sunt reglementate de prezentul regulament deoarece sunt supuse unui regim special și, într-o oarecare măsură, autoritățile naționale de control au competențe de intervenție extrem de extinse.

(10) Procedurile de insolvență nu implică în mod necesar intervenția unei autorități judiciare; expresia „instanță” utilizată în prezentul regulament trebuie înțeleasă în sens larg și include o persoană sau un organ abilitați de legislația națională să deschidă procedura de insolvență. Pentru ca acest regulament să se aplice, procedurile (cuprinzând acte și formalități prevăzute de lege) trebuie nu numai să se desfășoare conform dispozițiilor prezentului regulament, dar și să fie recunoscute oficial și să fie executorii în statul membru în care sunt deschise procedurile de insolvență și totodată trebuie să fie proceduri colective de insolvență care să antreneze desistarea parțială sau totală a debitorului și desemnarea unui lichidator.

(11) Prezentul regulament ia în considerare faptul că, datorită diferențelor între sistemele de drept material naționale, nu este folosită în practică deschiderea unei proceduri de insolvență unice, cu aplicabilitate în întreaga Comunitate. Aplicarea fără excepție a legii statului de deschidere ar conduce, în acest context, în mod frecvent la dificultăți. Acesta este cazul, de exemplu, cu garanțiile foarte diferite care se întâlnesc pe cuprinsul Comunității. În plus, drepturile preferențiale de care se bucură anumiți creditori sunt, în unele cazuri, complet diferite. Prezentul regulament ar trebui să țină seama de acest lucru în două moduri diferite. Pe de o parte, trebuie să prevadă reguli speciale referitoare la legea aplicabilă anumitor drepturi și situații juridice deosebit de importante (de exemplu, drepturile reale și contractele de muncă). Pe de altă parte, trebuie acceptate, pe lângă procedura de insolvență principală cu întindere universală și proceduri interne care privesc numai bunurile situate în statul de deschidere.

(12) Prezentul regulament permite deschiderea procedurii principale de insolvență în statul membru în care se află centrul intereselor principale ale debitorului. Aceste proceduri au o întindere universală și includ toate bunurile debitorului. Pentru a proteja interesele diferite, prezentul regulament permite deschiderea de proceduri secundare paralele cu procedura principală. Proceduri

([1]) JO L 299, 31.12.1972, p. 32.
([2]) JO L 204, 2.8.1975, p. 28;
JO L 304, 30.10.1978, p. 1;
JO L 388, 31.12.1982, p. 1;
JO L 285, 3.10.1989, p. 1;
JO C 15, 15.1.1997, p. 1.

▼B

secundare pot fi deschise în statul membru în care debitorul are un sediu. Efectele procedurilor secundare se limitează la bunurile situate în statul respectiv. Unitatea în cadrul Comunității se asigură prin norme imperative de coordonare cu procedurile principale.

(13) „Centrul intereselor principale” trebuie să corespundă locului în care debitorul își conduce în mod obișnuit interesele și poate, prin urmare, să fie verificat de către terți.

(14) Prezentul regulament se aplică numai procedurii în cadrul căreia centrul intereselor principale ale debitorului este situat în cadrul Comunității.

(15) Normele de competență prevăzute în prezentul regulament stabilesc numai competența internațională, adică desemnează statul membru ale cărui instanțe pot deschide proceduri de insolvență. Competența teritorială din cadrul statului membru trebuie să fie stabilită prin legislația internă a statului membru respectiv.

(16) Instanța competentă să deschidă o procedură principală de insolvență ar trebui să fie abilitată să ordone măsuri provizorii și de conservare din momentul depunerii cererii pentru deschiderea procedurii. Măsurile de conservare dispuse atât înainte, cât și după deschiderea procedurii de insolvență sunt foarte importante pentru a garanta eficiența acestei proceduri. În acest sens, prezentul regulament ar trebui să permită două posibilități: pe de o parte, instanța competentă în procedura principală ar trebui să fie abilitată să ordone și măsuri provizorii de protejare a bunurilor situate pe teritoriul altor state membre, pe de altă parte, un lichidator desemnat provizoriu înainte de deschiderea procedurii principale poate, în statul membru în care există un sediu aparținând debitorului, să solicite adoptarea măsurilor de conservare prevăzute de legislația din statele respective.

(17) Înaintea deschiderii procedurii principale de insolvență, deschiderea unei proceduri de insolvență în statul membru în care debitorul are un sediu nu ar trebui să poată fi solicitată decât de creditorii locali și creditorii de la sediul local sau în cazurile în care dreptul statului membru în care debitorul are centrul intereselor sale principale nu permite deschiderea unei proceduri principale. Această limitare este justificată de faptul că se intenționează să se limiteze la minimum necesar cazurile în care proceduri teritoriale independente sunt solicitate înaintea procedurii principale de insolvență. Dacă se deschide procedura principală de insolvență, procedurile teritoriale devin secundare.

(18) După deschiderea procedurii principale de insolvență, prezentul regulament nu aduce atingere dreptului de a solicita deschiderea unei proceduri de insolvență într-un stat membru în care debitorul are un sediu. Lichidatorul din cadrul procedurii principale sau orice altă persoană abilitată în acest scop conform legislației interne a statului membru respectiv poate solicita deschiderea de proceduri secundare de insolvență.

(19) Procedurile secundare de insolvență pot urmări scopuri diferite, în afară de protejarea intereselor locale. Se pot ivi cazuri în care patrimoniul debitorului este prea complex pentru a fi administrat în bloc sau diferențele dintre sistemele juridice respective sunt atât de mari încât pot apărea dificultăți ca urmare a extinderii efectelor derivând din legislația statului de deschidere la celelalte state în care se află bunurile. Din acest motiv, lichidatorul din cadrul procedurii principale poate solicita deschiderea de proceduri secundare pentru o administrare eficientă a patrimoniului.

(20) Procedurile principale și procedurile secundare pot însă contribui la o valorificare eficientă a masei bunurilor numai dacă proce-

▼B

durile paralele în curs de desfășurare sunt coordonate. Principala condiție aici este ca diferiții lichidatori să coopereze strâns, în special printr-un schimb de informații într-un volum suficient. Pentru a asigura rolul predominant al procedurii principale, lichidatorului din cadrul acestei proceduri ar trebui să i se ofere câteva posibilități de a interveni în procedurile secundare în curs. De exemplu, ar trebui să fie abilitat să propună un plan de reorganizare sau concordat sau să solicite suspendarea lichidării masei bunurilor în procedura secundară de insolvență.

(21) Orice creditor, care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în Comunitate, trebuie să beneficieze de dreptul de a-și înregistra cererea de admitere a creanței privind bunurile debitorului în orice procedură de insolvență aflată în curs de desfășurare în Comunitate. Acest lucru ar trebuie să se aplice și autorităților fiscale și instituțiilor de asigurări sociale. Cu toate acestea, pentru a asigura egalitatea de tratament a creditorilor, distribuirea încasărilor trebuie să fie coordonată. Fiecare creditor ar trebui să poată păstra ceea ce a primit în cursul procedurii de insolvență, însă nu ar trebui să aibă dreptul de a participa la distribuirea masei bunurilor în cadrul altei proceduri decât dacă creditorii de același rang nu au obținut, în aceeași proporție, un dividend echivalent.

(22) Prezentul regulament ar trebui să prevadă recunoașterea imediată a hotărârilor privind deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență care intră în domeniul său de aplicare și a hotărârilor aflate în legătură directă cu această procedură de insolvență. Recunoașterea automată trebuie să determine extinderea efectelor atribuite procedurii de legea statului de deschidere la toate celelalte state membre. Recunoașterea hotărârilor pronunțate de instanțele statelor membre trebuie să se bazeze pe principiul încrederii reciproce. În acest scop, motivele de nerecunoaștere trebuie reduse la minimum necesar. Aceasta este și temeiul de soluționare al oricărui conflict care există între instanțele a două state membre care se consideră deopotrivă competente pentru a deschide procedura principală. Hotărârea instanței care deschide mai întâi procedura ar trebui să fie recunoscută în celelalte state membre fără ca acestea să aibă dreptul de a supune controlului hotărârea instanței respective.

(23) În domeniul său de aplicare, prezentul regulament ar trebui să prevadă norme conflictuale unitare, care să înlocuiască, în cadrul domeniului lor de aplicare, normele interne de drept internațional privat. În absența unor dispoziții contrare, se aplică legea statului membru de deschidere (*lex concursus*). Această normă conflictuală ar trebui să fie aplicabilă atât pentru procedura principală, cât și pentru procedurile locale; *lex concursus* determină toate efectele procedurii de insolvență, atât cele de natură procedurală, cât și pe cele materiale, asupra persoanelor și raporturilor juridice respective. Ea reglementează toate condițiile privind deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență.

(24) Recunoașterea automată a unei proceduri de insolvență căreia i se aplică în mod obișnuit legea statului de deschidere poate interfera cu normele care reglementează tranzacțiile desfășurate în alte state membre. Pentru a proteja așteptările legitime și siguranța tranzacțiilor într-un alt stat membru decât cel de deschidere, ar trebui să se prevadă o serie de excepții de la norma generală.

(25) În special în cazul drepturilor reale este necesară o derogare specială de la legea statului de deschidere, deoarece aceste drepturi au o importanță considerabilă pentru acordarea creditelor. Justificarea, valabilitatea și întinderea unui astfel de drept real trebuie, prin urmare, să fie determinate în mod normal de către legea locului (*lex situs*) și să nu fie afectate de deschiderea procedurii de insolvență. Titularul dreptului real ar trebui, prin urmare, să-și poată valorifica în continuare dreptul de a delimita

▼B

garanția reală de masa bunurilor. Dacă bunurile sunt supuse drepturilor reale în temeiul legii statului unde sunt situate, dar procedura principală se desfășoară în alt stat membru, lichidatorul din cadrul procedurii principale ar trebui să poată cere deschiderea unei proceduri secundare în jurisdicția în care s-au născut drepturile reale, în măsura în care debitorul are un sediu în statul respectiv. Dacă nu este deschisă o procedură secundară, excedentul obținut din vânzarea bunurilor supuse drepturilor reale trebuie plătit lichidatorului din cadrul procedurii principale.

(26) Dacă legea statului în care s-a deschis procedura nu admite compensarea, creditorul are totuși dreptul la o compensare dacă aceasta este posibilă în temeiul legii aplicabile creanței debitorului insolvent. În acest fel, compensarea va dobândi caracter de garanție reglementată de o lege de care creditorul respectiv se poate prevala în momentul nașterii creanței.

(27) Este, de asemenea, nevoie de o protecție specială în cazul sistemelor de plată și a piețelor financiare. Aceasta este aplicabilă în cazul compensării și lichidării prevăzute în cadrul unor astfel de sisteme, precum și în cazul cesiunii de titluri de valoare și al garanțiilor constituite pentru astfel de tranzacții, în special conform Directivei 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al plății în sistemele de plată și al plății în operațiunile cu titluri de valoare ([1]). Singura lege aplicabilă acestor tranzacții trebuie să fie cea aplicabilă sistemului sau pieței respective. Această dispoziție are menirea să împiedice posibilitatea ca mecanismele pentru plata și lichidarea tranzacțiilor prevăzute în sistemele de plată și compensare sau pe piețele financiare reglementate ale statelor membre să fie modificate în cazul insolvenței uneia dintre părțile la tranzacție. Directiva 98/26/CE cuprinde dispoziții speciale care ar trebui să aibă întâietate asupra normelor generale din prezentul regulament.

(28) Pentru a proteja angajații și locurile de muncă, efectele procedurii de insolvență asupra continuării sau încetării raporturilor de muncă și asupra drepturilor și obligațiilor fiecărei părți decurgând din aceste raporturi trebuie să fie determinate de legea aplicabilă contractului în conformitate cu normele conflictuale generale. Orice alte aspecte legate de insolvență, cum ar fi problema dacă creanțele angajaților sunt privilegiate și care este rangul eventual al acestui privilegiu, ar trebui să fie determinate de legea statului în care s-a deschis procedura.

(29) În interesul tranzacțiilor, conținutul principal al hotărârii de deschidere a procedurii ar trebui să fie publicat în celelalte state membre, la cererea lichidatorului. Dacă există un sediu în statul membru respectiv, s-ar putea cere ca publicarea să fie obligatorie. Însă în nici unul din aceste două cazuri publicarea nu constituie o condiție prealabilă pentru recunoașterea procedurii deschise în alt stat membru.

(30) Este posibil ca unele din persoanele interesate să nu aibă cunoștință despre deschiderea procedurii și să acționeze cu bună credință de o manieră care vine în conflict cu noua situație. Pentru a proteja aceste persoane care, fără să fi avut cunoștință despre deschiderea procedurii în alt stat membru, execută o obligație față de debitor, când, de fapt, ar fi trebuit să execute obligația față de lichidatorul din cadrul procedurii din alt stat membru, ar trebui să se prevadă caracterul liberator al acestei executări sau plăți.

(31) Prezentul regulament ar trebui să includă anexe referitoare la organizarea procedurii de insolvență. Întrucât aceste anexe se referă exclusiv la legislația statelor membre, există rațiuni

([1]) JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

▼B

specifice și justificate pentru ca Consiliul să-și rezerve dreptul de a modifica aceste anexe pentru a ține seama de modificările aduse dreptului intern al statelor membre.

(32) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Regatul Unit și Irlanda au făcut cunoscută dorința lor de a participa la adoptarea și aplicarea prezentului regulament.

(33) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament și, prin urmare, nu îi revin obligații în virtutea acestuia și nici nu îi sunt aplicabile dispozițiile sale,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică procedurilor colective ce iau naștere în contextul insolvenței debitorului care au ca urmare desistarea parțială sau totală a acestuia și desemnarea unui lichidator.

(2) Prezentul regulament nu se aplică procedurilor de insolvență referitoare la societățile de asigurare, instituțiile de credit, societățile de investiții care furnizează servicii ce implică deținerea de fonduri sau valori mobiliare ale terților și la organismele de plasament colectiv.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament:

(a) „procedură de insolvență” înseamnă procedurile colective prevăzute la articolul 1 alineatul (1). Aceste proceduri sunt enumerate în anexa A;

(b) „lichidator” înseamnă orice persoană sau organ care are funcția de a administra sau lichida bunurile de care debitorul a fost desistat sau de a supraveghea administrarea afacerilor sale. Aceste persoane și organe sunt enumerate în anexa C;

(c) „procedură de lichidare” înseamnă procedura de insolvență în sensul prevăzut la litera (a) în care se realizează lichidarea bunurilor debitorului, inclusiv atunci când procedura este închisă printr-un concordat ori altă măsură care pune capăt stării de insolvență, sau din cauza insuficienței activului. Aceste proceduri sunt enumerate în anexa B;

(d) „instanță” înseamnă organul judiciar sau orice altă autoritate competentă dintr-un stat membru abilitată să deschidă o procedură de insolvență sau să pronunțe hotărâri în cursul acestei proceduri;

(e) „hotărâre” în legătură cu deschiderea unei proceduri de insolvență sau numirea unui lichidator, înseamnă hotărârea oricărei instanțe competente să deschidă o astfel de procedură sau să desemneze un lichidator;

▼B

(f) „momentul deschiderii procedurii” înseamnă momentul de la care hotărârea de deschidere a procedurii își produce efectele, indiferent dacă este o hotărâre definitivă sau nu;

(g) „statul membru în care sunt situate bunurile” înseamnă:

— în cazul bunurilor corporale, statul membru pe teritoriul căruia este situat bunul;

— în cazul bunurilor și drepturilor pe care proprietarul sau titularul trebuie să le înscrie într-un registru public, statul membru sub a cărui autoritate este ținut registrul;

— în cazul creanțelor, statul membru pe al cărui teritoriu își are centrul intereselor terțul debitor, așa cum este determinat la articolul 3 alineatul (1);

(h) „sediu” înseamnă un loc de derulare de operațiuni unde debitorul exercită în mod netranzitoriu o activitate economică cu mijloace umane și bunuri.

Articolul 3

Competență internațională

(1) Competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social.

(2) Atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru.

(3) Atunci când a fost deschisă o procedură de insolvență în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare.

(4) Procedura teritorială de insolvență menționată la alineatul (2) poate fi deschisă înaintea deschiderii procedurii principale de insolvență, în temeiul alineatului (1), numai dacă:

(a) o procedură de insolvență nu poate fi deschisă în temeiul alineatului (1) datorită condițiilor stabilite prin legea statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale ale debitorului sau

(b) deschiderea procedurii teritoriale de insolvență este cerută de un creditor care își are domiciliul, reședința obișnuită sau sediul social în statul membru pe al cărui teritoriu se află sediul respectiv, sau a cărui creanță a luat naștere din exploatarea acelui sediu.

Articolul 4

Lege aplicabilă

(1) În absența unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii de insolvență și efectelor acesteia este legea statului membru pe al cărui teritoriu este deschisă procedura, denumit în continuare „stat de deschidere”.

▼B

(2) Legea statului de deschidere determină condițiile pentru deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență. Aceasta determină în special:

(a) debitorii care pot face obiectul procedurii de insolvență în raport cu calitatea acestora;

(b) bunurile care formează obiectul desistării și regimul aplicabil bunurilor dobândite de debitor ulterior deschiderii procedurii de insolvență;

(c) atribuțiile debitorului și ale lichidatorului;

(d) condițiile de opozabilitate a compensării;

(e) efectele procedurii de insolvență asupra contractelor în derulare la care debitorul este parte;

(f) efectele procedurii de insolvență asupra acțiunilor individuale intentate de creditori, cu excepția proceselor în curs de soluționare;

(g) creanțele care urmează să fie înregistrate la pasivul debitorului și regimul creanțelor născute după deschiderea procedurii de insolvență;

(h) normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor;

(i) normele care reglementează distribuirea încasărilor rezultate din vânzarea bunurilor, rangul creanțelor și drepturile creditorilor care au obținut o satisfacere parțială după deschiderea procedurii insolvenței în temeiul unui drept real sau ca efect al unei compensări;

(j) condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență, în special prin concordat;

(k) drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență;

(l) cui îi revine sarcina costurilor și cheltuielilor procedurii de insolvență;

(m) normele referitoare la nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile adunării creditorilor.

Articolul 5

Drepturile reale ale terților

(1) Deschiderea procedurii de insolvență nu aduce atingere drepturilor reale al unui creditor sau terț asupra bunurilor corporale sau necorporale, mobile ori imobile – atât bunuri individual determinate, cât și constituite în universalități a căror alcătuire se poate modifica – aparținând debitorului și care se află pe teritoriul unui alt stat membru la data deschiderii procedurii.

(2) Drepturile menționate la alineatul (1) includ în special:

(a) dreptul de a executa sau de a solicita executarea bunurilor și de a obține câștiguri materiale dintr-o asemenea executare ori din fructele bunurilor respective, în special în temeiul unui gaj sau ipoteci;

(b) dreptul exclusiv de realizare a unei creanțe, în special ca urmare a gajării sau cesionării creanței cu titlu de garanție;

(c) dreptul de a revendica bunurile și/sau de a cere restituirea acestora din mâna oricui le-ar deține sau le-ar folosi împotriva voinței părții îndreptățite;

(d) dreptul real de a culege fructele unui bun.

(3) Este asimilat dreptului real dreptul înscris într-un registru public și opozabil terților, în virtutea căruia poate fi dobândit un drept real în sensul alineatului (1).

▼B

(4) Alineatul (1) nu împiedică intentarea acțiunii de constatare a nulității, acțiunii în anulare sau în inopozabilitate menționate la articolul 4 alineatul (2) litera (m).

Articolul 6

Compensarea

(1) Deschiderea procedurii de insolvență nu aduce atingere dreptului unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, dacă o astfel de operațiune este permisă de legea aplicabilă creanței debitorului insolvent.

(2) Alineatul (1) nu împiedică intentarea acțiunii de constatare a nulității, acțiunii în anulare sau inopozabilitate menționate la articolul 4 alineatul (2) litera (m).

Articolul 7

Rezerva dreptului de proprietate

(1) Deschiderea procedurii de insolvență împotriva cumpărătorului unui bun nu aduce atingere drepturilor vânzătorului bunului respectiv întemeiate pe o rezervă a dreptului de proprietate, dacă la data deschiderii procedurii bunul se află pe teritoriul altui stat membru decât cel în care s-a deschis procedura.

(2) Deschiderea unei proceduri de insolvență împotriva vânzătorului unui bun, ulterior predării bunului, nu constituie o cauză de rezoluțiune a vânzării și nu împiedică cumpărătorul să dobândească dreptul de proprietate, dacă la data deschiderii procedurii bunul vândut se află pe teritoriul altui stat membru decât cel în care s-a deschis procedura.

(3) Alineatele (1) și (2) nu împiedică intentarea acțiunii de constatare a nulității, acțiunii în anulare sau în inopozabilitate menționate la articolul 4 alineatul (2) litera (m).

Articolul 8

Contracte având ca obiect bunuri imobile

Efectele procedurii de insolvență asupra unui contract care conferă dreptul de a dobândi sau de a folosi un bun imobil sunt reglementate exclusiv de legea statului membru pe teritoriul căruia se află bunul imobil.

Articolul 9

Sisteme de plată și piețe financiare

(1) Fără a aduce atingere articolului 5, efectele procedurii de insolvență asupra drepturilor și obligațiilor participanților la un sistem de plată sau decontare ori la o piață financiară sunt reglementate exclusiv de legea statului membru aplicabilă acelui sistem sau acelei piețe.

(2) Alineatul (1) nu împiedică intentarea unei acțiuni de constatare a nulității, acțiuni în anulare sau în inopozabilitate a plăților sau tranzacțiilor în temeiul legii aplicabile sistemului de plată sau pieței financiare respective.

▼B

Articolul 10

Contracte de muncă

Efectele procedurii de insolvență asupra unui contract de muncă și asupra unui raport de muncă sunt reglementate exclusiv de legea statului membru aplicabilă contractului de muncă.

Articolul 11

Efectele asupra drepturilor supuse înscrierii

Efectele procedurii de insolvență asupra drepturilor debitorului cu privire la un bun imobil, o navă sau o aeronavă, supuse înscrierii într-un registru public, sunt reglementate de legea statului membru sub autoritatea căruia este ținut registrul.

Articolul 12

Brevete și mărci comunitare

În sensul prezentului regulament, un brevet comunitar, o marcă comunitară sau orice alt drept similar prevăzut de legislația comunitară poate fi inclus numai în procedurile prevăzute la articolul 3 alineatul (1).

Articolul 13

Acte prejudiciabile

Articolul 4 alineatul (2) litera (m) nu se aplică dacă persoana care a dobândit foloase în urma unui act prejudiciabil pentru adunarea creditorilor face dovada că:

— respectivul act este supus legii altui stat membru decât cea a statului de deschidere a procedurii și

— această lege nu permite în cazul respectiv, sub nici o formă, atacarea actului respectiv.

Articolul 14

Protecția terților dobânditori

Dacă, după deschiderea procedurii de insolvență, debitorul dispune cu titlu oneros:

— de un bun imobil sau

— de o navă sau o aeronavă supuse înscrierii într-un registru public sau

— de valori mobiliare a căror existență presupune înscrierea într-un registru prevăzut de lege;

valabilitatea acestui act este reglementată de legea statului pe teritoriul căruia se află bunul imobil sau sub a cărui autoritate este ținut registrul.

Articolul 15

Efectele procedurii de insolvență asupra proceselor în curs de soluționare

Efectele procedurii de insolvență asupra unui proces în curs de soluționare al cărui obiect îl reprezintă un bun sau un drept de care debitorul este desistat sunt reglementate exclusiv de legea statului membru în care acel proces este în curs de soluționare.

▼B

CAPITOLUL II

RECUNOAȘTEREA PROCEDURII DE INSOLVENȚĂ

Articolul 16

Principiu

(1) Orice hotărâre de deschidere a unei proceduri de insolvență pronunțată de o instanță a unui stat membru competentă în temeiul articolului 3 este recunoscută în toate celelalte state membre de îndată ce își produce efectele în statul de deschidere.

Această normă se aplică și în cazul în care debitorul, având în vedere calitatea sa, nu poate fi supus unei proceduri de insolvență în alte state membre.

(2) Recunoașterea procedurii menționate la articolul 3 alineatul (1) nu împiedică deschiderea procedurii menționate la articolul 3 alineatul (2) de către o instanță dintr-un alt stat membru. Aceasta din urmă constituie o procedură secundară de insolvență în sensul capitolului III.

Articolul 17

Efectele recunoașterii

(1) Hotărârea de deschidere a procedurii menționate la articolul 3 alineatul (1) produce, fără îndeplinirea vreunei formalități suplimentare, în orice alt stat membru efectele pe care i le atribuie legea statului de deschidere, cu excepția cazului unei dispoziții contrare în prezentul regulament și atât timp cât nu este deschisă în celălalt stat membru nici o procedură de tipul celei menționate la articolul 3 alineatul (2).

(2) Efectele procedurii prevăzute la articolul 3 alineatul (2) nu pot fi contestate în alte state membre. Orice limitare a drepturilor creditorilor, în special o suspendare a plății sau remiterea de datorie, poate fi opusă în ceea ce privește bunurile aflate pe teritoriul unui alt stat membru numai dacă respectivii creditori și-au exprimat acordul.

Articolul 18

Atribuțiile lichidatorului

(1) Lichidatorul desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (1) poate exercita pe teritoriul unui alt stat membru toate atribuțiile conferite de legea statului de deschidere, atât timp cât nici o altă procedură de insolvență nu a fost deschisă ori nici o măsură de conservare contrară nu a fost adoptată, ca urmare a unei cereri de deschidere a unei proceduri de insolvență în statul respectiv. În special, acesta poate să deplaseze bunurile debitorului în afara teritoriului statului membru pe care acestea se află, sub rezerva articolelor 5 și 7.

(2) Lichidatorul desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2) poate solicita în orice alt stat membru, pe cale judiciară sau extrajudiciară, ca un bun mobil să fie transferat de pe teritoriul statului în care s-a deschis procedura pe teritoriul celuilalt stat membru ulterior deschiderii procedurii de insolvență. Acesta poate, de asemenea, să exercite orice acțiune revocatorie care este în interesul creditorilor.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, lichidatorul este obligat să respecte legea statului membru pe al cărui teritoriu intenționează să acționeze, în special cu privire la procedurile de valorificare a bunurilor. Aceste atribuții nu pot include folosirea de mijloace de constrângere sau dreptul de a soluționa o acțiune judecătorească sau un diferend.

▼B

Articolul 19

Proba desemnării lichidatorului

Desemnarea lichidatorului este dovedită printr-o copie certificată a originalului hotărârii de desemnare sau printr-un alt act doveditor eliberat de instanța competentă.

Poate fi necesară traducerea în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului membru pe al cărui teritoriu lichidatorul intenționează să acționeze. Nu se impune nici o legalizare sau altă formalitate similară.

Articolul 20

Restituirea și imputația

(1) Un creditor care, după deschiderea procedurii prevăzute la articolul 3 alineatul (1), obține prin orice mijloace, în special pe cale executorie, satisfacerea totală sau parțială a creanței sale asupra bunurilor debitorului situate pe teritoriul unui alt stat membru trebuie să restituie lichidatorului ceea ce a obținut, sub rezerva articolelor 5 și 7.

(2) În scopul de a asigura un tratament egal al creditorilor, creditorul care a obținut în cursul unei proceduri de insolvență un dividend asupra creanței sale va participa la distribuirile efectuate în cadrul altei proceduri numai dacă creditorii de același rang sau din aceeași categorie au obținut un dividend echivalent în aceste din urmă proceduri.

Articolul 21

Publicitatea

(1) Lichidatorul poate cere ca esențialul cuprinsului hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență și, dacă este cazul, pe cea de desemnare a sa să fie publicate în orice alt stat membru în conformitate cu procedurile de publicitate prevăzute în statul respectiv. Prin această măsură de publicitate se va indica printre altele lichidatorul desemnat și se va preciza dacă norma de competență aplicată este cea prevăzută la articolul 3 alineatul (1) sau (2).

(2) În orice caz, orice stat membru pe al cărui teritoriu debitorul are un sediu poate pretinde obligativitatea publicității. În astfel de cazuri, lichidatorul sau orice autoritate abilitată în acest sens în statul membru în care s-a deschis procedura menționată la articolul 3 alineatul (1) trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura publicitatea.

Articolul 22

Înscrierea într-un registru public

(1) Lichidatorul poate solicita ca hotărârea de deschidere a procedurii prevăzută la articolul 3 alineatul (1) să fie înscrisă în cartea funciară, registrul comerțului și în orice alt registru public ținut în celelalte state membre.

(2) În orice caz, orice stat membru poate pretinde obligativitatea înscrierii. În astfel de cazuri, lichidatorul sau orice autoritate abilitată în acest sens în statul membru în care s-a deschis procedura prevăzută la articolul 3 alineatul (1) trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura înscrierea.

▼B

Articolul 23

Costurile

Costurile publicității și înscrierii prevăzute la articolele 21 și 22 se consideră costuri și cheltuieli de procedură.

Articolul 24

Executarea unei obligații în favoarea debitorului

(1) Persoana care execută, într-un stat membru, o obligație în beneficiul debitorului supus unei proceduri de insolvență deschise într-un alt stat membru, în loc să o fi executat în beneficiul lichidatorului acelei proceduri, este considerată liberată dacă nu a avut cunoștință despre deschiderea procedurii.

(2) Persoana care a executat această obligație înainte de realizarea publicității prevăzute la articolul 21 este prezumată, până la proba contrarie, că nu a avut cunoștință despre deschiderea procedurii de insolvență; persoana care a executat obligația după realizarea publicității este prezumată, până la proba contrarie, că a avut cunoștință despre deschiderea procedurii.

Articolul 25

Recunoașterea și caracterul executoriu al altor hotărâri

(1) Hotărârile cu privire la desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență pronunțate de o instanță a cărei hotărâre de deschidere este recunoscută în temeiul articolului 16, precum și un concordat aprobat de o atare instanță sunt, de asemenea, recunoscute fără îndeplinirea nici unei alte formalități. Aceste hotărâri sunt executate în conformitate cu articolele 31-51 [cu excepția articolului 34 alineatul (2)] din Convenția de la Bruxelles privind competența și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, astfel cum a fost modificată prin convențiile de aderare la această convenție.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta, chiar dacă au fost pronunțate de o altă instanță.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor referitoare la măsurile de conservare adoptate ulterior cererii de deschidere a procedurii de insolvență.

(2) Recunoașterea și executarea altor hotărâri decât cele menționate la alineatul (1) sunt reglementate de convenția menționată la alineatul (1), cu condiția ca această convenție să fie aplicabilă.

(3) Statele membre nu au obligația de a recunoaște sau executa o hotărâre din cele menționate la alineatul (1), care ar putea conduce la o limitare a libertății individuale sau a secretului corespondenței.

Articolul 26 **([1])**

Ordinea publică

Orice stat membru poate refuza recunoașterea unei proceduri de insolvență deschisă în alt stat membru sau executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul unei astfel de proceduri, dacă recunoașterea sau executarea ar contraveni în mod evident ordinii publice din statul

([1]) A se vedea declarația Portugaliei privind aplicarea articolelor 26 și 37 (JO C 183, 30.6.2000, p. 1).

▼B

respectiv, în special principiilor sale fundamentale sau drepturilor și libertăților individuale garantate prin Constituție.

CAPITOLUL III

PROCEDURI SECUNDARE DE INSOLVENȚĂ

Articolul 27

Deschiderea procedurii

Deschiderea procedurii menționate la articolul 3 alineatul (1) de către o instanță dintr-un stat membru și care este recunoscută în alt stat membru (procedura principală) permite deschiderea în cel de-al doilea stat, de către o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2), a unei proceduri secundare de insolvență, fără ca insolvența debitorului să fie examinată în cel de-al doilea stat. Această procedură trebuie să fie una din procedurile menționate la anexa B. Efectele ei se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru.

Articolul 28

Legea aplicabilă

Cu excepția unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii secundare este cea a statului membru pe teritoriul căruia se deschide procedura secundară.

Articolul 29

Dreptul de a solicita deschiderea procedurii

Deschiderea unei proceduri secundare poate fi solicitată de:

(a) lichidatorul desemnat în cadrul procedurii principale;

(b) orice altă persoană sau autoritate abilitată să solicite deschiderea unei proceduri de insolvență în virtutea legii statului membru pe al cărui teritoriu este solicitată deschiderea procedurii secundare.

Articolul 30

Plata în avans a costurilor și cheltuielilor

Dacă legea statului membru pe al cărui teritoriu se solicită deschiderea unei proceduri secundare impune ca activul debitorului să fie suficient pentru a acoperi total sau parțial costurile și cheltuielile procedurii, instanța sesizată cu o asemenea cerere poate impune ca solicitantul să plătească un avans din costuri sau să depună o garanție corespunzătoare.

Articolul 31

Obligația de cooperare și informare

(1) Sub rezerva normelor care limitează comunicarea de informații, lichidatorul din cadrul procedurii principale și lichidatorii din cadrul procedurilor secundare au obligația de informare reciprocă. Ei sunt obligați să comunice imediat orice informație care poate fi utilă în cazul celorlalte proceduri, în special asupra stadiului depunerii cererilor de admitere a creanțelor și verificării acestora, precum și asupra tuturor măsurilor menite să ducă la încheierea procedurilor.

▼B

(2) Sub rezerva normelor aplicabile fiecărei proceduri, lichidatorul din cadrul procedurii principale și lichidatorii din cadrul procedurilor secundare au obligația de cooperare reciprocă.

(3) Lichidatorul din cadrul unei proceduri secundare este obligat să permită, în timp util, lichidatorului din cadrul procedurii principale să își prezinte propunerile referitoare la lichidarea sau utilizarea bunurilor din procedura secundară.

Articolul 32

Exercitarea drepturilor creditorilor

(1) Orice creditor poate să-și înregistreze cererea de admitere a creanței sale în cadrul procedurii principale și al oricărei proceduri secundare.

(2) Lichidatorii din cadrul procedurii principale și din procedurile secundare vor înregistra în cadrul altor proceduri cererile de admitere a creanțelor care fuseseră deja înregistrate în cadrul procedurii pentru care au fost desemnați, cu condiția ca prin aceasta să fie servite interesele creditorilor din cadrul acestor din urmă proceduri, sub rezerva dreptului creditorilor de a se opune acestui lucru sau de a retrage înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor, în cazul în care legea aplicabilă prevede această posibilitate.

(3) Lichidatorul din procedura principală sau din cea secundară este abilitat să participe, cu același titlu ca orice alt creditor, la o altă procedură, în special luând parte la adunarea creditorilor.

Articolul 33

Suspendarea lichidării

(1) Instanța care a deschis procedura secundară suspendă în tot sau în parte operațiunile de lichidare, la cererea lichidatorului din cadrul procedurii principale, sub rezerva posibilității de a solicita lichidatorului din procedura principală să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a apăra interesele creditorilor din procedura secundară și ale anumitor grupuri de creditori. Cererea lichidatorului din procedura principală poate fi respinsă numai dacă este în mod clar lipsită de interes pentru creditorii din procedura principală. Suspendarea lichidării poate fi dispusă pentru o perioadă maximă de trei luni. Ea poate fi prelungită sau reînnoită pentru perioade cu aceeași durată.

(2) Instanța prevăzută la alineatul (1) dispune încetarea suspendării operațiunilor de lichidare:

— la cererea lichidatorului din procedura principală;

— din oficiu, la cererea unui creditor sau la cererea lichidatorului din procedura secundară dacă se consideră că măsura nu mai este justificată, în special, de interesele creditorilor din procedura principală sau din procedura secundară.

Articolul 34

Măsuri de încetare a procedurii secundare de insolvență

(1) Dacă legea aplicabilă procedurii secundare permite ca această procedură să fie închisă, fără lichidare, în baza unui plan de reorganizare, concordat sau a unei alte măsuri similare, lichidatorul din procedura principală este împuternicit să propună chiar el o astfel de măsură.

Închiderea procedurii secundare printr-una din măsurile menționate la primul paragraf nu dobândește caracter definitiv fără acordul lichida-

▼B

torului din procedura principală sau, în lipsa acordului său, în măsura în care nu sunt afectate interesele financiare ale creditorilor din procedura principală.

(2) Orice limitare a drepturilor creditorilor, precum moratoriul sau remiterea de datorie, decurgând din adoptarea uneia dintre măsurile menționate la alineatul (1) și propuse în procedura secundară, își produce efectele asupra bunurilor debitorului care nu sunt incluse în această procedură numai cu acordul tuturor creditorilor interesați.

(3) În timpul suspendării operațiunilor de lichidare, dispusă în conformitate cu articolul 33, numai lichidatorul din procedura principală sau debitorul, cu acordul primului, poate propune în procedura secundară măsurile prevăzute la alineatul (1) al acestui articol; nici o altă propunere pentru adoptarea unei astfel de măsuri nu se poate supune la vot sau aproba.

Articolul 35

Surplusul de bunuri din procedura secundară

Dacă lichidarea bunurilor din procedura secundară permite satisfacerea tuturor creanțelor admise în cadrul acestei proceduri, lichidatorul desemnat din această procedură transferă imediat surplusul de bunuri către lichidatorul din procedura principală.

Articolul 36

Deschiderea ulterioară a procedurii principale

Dacă procedura menționată la articolul 3 alineatul (1) se deschide după deschiderea procedurii menționate în articolul 3 alineatul (2), într-un alt stat membru, procedurii deschise inițial i se aplică articolele 31-35, dacă stadiul acestei proceduri permite acest lucru.

Articolul 37 **([1])**

Transformarea procedurii anterioare

Lichidatorul din procedura principală poate solicita ca procedurile enunțate în anexa A, deschise anterior în alt stat membru, să fie transformate în proceduri de lichidare, dacă această transformare se dovedește a fi utilă pentru satisfacerea intereselor creditorilor din procedura principală.

Instanța competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2) dispune transformarea într-una din procedurile enumerate în anexa B.

Articolul 38

Măsuri de conservare

Dacă instanța dintr-un stat membru competentă în temeiul articolului 3 alineatul (1) desemnează un lichidator provizoriu pentru a asigura conservarea bunurilor debitorului, acest lichidator provizoriu este împuternicit să solicite adoptarea oricăror măsuri de protejare și conservare a bunurilor debitorului aflate pe teritoriul unui alt stat membru, prevăzute de legea statului respectiv, pe perioada cuprinsă între data introducerii cererii de deschidere a unei proceduri de insolvență și data pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii.

([1]) A se vedea declarația Portugaliei privind aplicarea articolelor 26 și 37 (JO C 183, 30.6.2000, p. 1).

▼B

CAPITOLUL IV

INFORMAREA CREDITORILOR ȘI ÎNREGISTRAREA CERERILOR DE ADMITERE A CREANȚELOR LOR

Articolul 39

Dreptul de înregistrare a cererilor de admitere a creanțelor

Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru altul decât statul de deschidere, inclusiv autoritățile fiscale și organismele de asigurări sociale ale statelor membre, au dreptul să-și înregistreze, în scris, cererile de admitere a creanțelor în cadrul procedurii de insolvență.

Articolul 40

Obligația de informare a creditorilor

(1) De îndată ce s-a deschis o procedură de insolvență într-un stat membru, instanța competentă din acel stat sau lichidatorul desemnat de aceasta îi va informa imediat pe creditorii cunoscuți care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în celelalte state membre.

(2) Informarea, realizată prin transmiterea unei notificări individuale, include în special termenele limită, sancțiunile prevăzute în legătură cu aceste termene limită, organul sau autoritatea abilitată să înregistreze cererile de admitere a creanțelor și celelalte măsuri prevăzute. Notificarea indică și eventuala obligație a creditorilor cu creanțe garantate sau privilegiați de a înregistra cererea de admitere a propriilor creanțe.

Articolul 41

Conținutul cererii de admitere a creanței

Creditorul trimite copii ale documentelor justificative, dacă acestea există, și indică natura creanței, data nașterii și valoarea acesteia, precum și existența unui privilegiu, unei garanții reale sau unei rezerve a dreptului de proprietate care poartă asupra acelei creanțe, inclusiv o enumerare a bunurilor care constituie garanția invocată.

Articolul 42

Limbi

(1) Informarea prevăzută la articolul 40 se realizează în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere. În acest sens, se va utiliza un formular având titlul „Invitație de înregistrare a cererii de admitere a creanței. Termenul limită”, în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.

(2) Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru diferit de statul de deschidere își poate înregistra cererea de admitere a creanței în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului respectiv. În acest caz însă, cererea de admitere a creanței sale trebuie să poarte titlul „Cerere de admitere a creanței”, în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere. În plus, creditorului i se poate solicita să asigure traducerea în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere.

▼B

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Articolul 43

Aplicabilitatea în timp

Dispozițiile prezentului regulament se aplică numai în cazul procedurilor de insolvență care sunt deschise după intrarea sa în vigoare. Actele îndeplinite de un debitor înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament continuă să fie reglementate de legea aplicabilă acestora la data la care au fost îndeplinite.

Articolul 44

Raportul cu convențiile

(1) După intrarea în vigoare, prezentul regulament înlocuiește în relațiile dintre statele membre, în materia reglementată, convențiile încheiate între două sau mai multe state membre, în special:

(a) Convenția între Belgia și Franța privind competența, valabilitatea și executarea hotărârilor, sentințelor arbitrale și actelor autentice, semnată la Paris la 8 iulie 1899;

(b) Convenția între Belgia și Austria privind falimentul, concordatul și moratoriul (cu protocolul adițional din 13 iunie 1973), semnată la Bruxelles la 16 iulie 1969;

(c) Convenția între Belgia și Țările de Jos privind competența teritorială, falimentul și valabilitatea și executarea hotărârilor, sentințelor arbitrale și actelor autentice, semnată la Bruxelles la 28 martie 1925;

(d) Tratatul între Germania și Austria privind falimentul și concordatul, semnat la Viena la 25 mai 1979;

(e) Convenția între Franța și Austria privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie de faliment, semnată la Viena la 27 februarie 1979;

(f) Convenția între Franța și Italia privind executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Roma la 3 iunie 1930;

(g) Convenția între Italia și Austria în materie de faliment și concordat, semnată la Roma la 12 iulie 1977;

(h) Convenția între Regatul Țărilor de Jos și Republica Federală Germania privind recunoașterea și executarea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii în materie civilă și comercială, semnată la Haga la 30 august 1962;

(i) Convenția între Regatul Unit al Marii Britanii și Regatul Belgiei pentru executarea reciprocă a hotărârilor în materie civilă și comercială, împreună cu Protocolul, semnată la Bruxelles la 2 mai 1934;

(j) Convenția între Danemarca, Finlanda, Norvegia, Suedia și Islanda în materie de faliment, semnată la Copenhaga la 7 noiembrie 1933;

(k) Convenția europeană privind anumite aspecte internaționale în materie de faliment, semnată la Istanbul la 5 iunie 1990;

▼A1

(l) Convenția dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Regatul Greciei privind recunoașterea reciprocă și aplicarea hotărârilor judecătorești, semnată la Atena, la 18 iunie 1959;

▼A1

(m) Acordul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia şi Republica Austria privind recunoaşterea reciprocă şi aplicarea deciziilor şi sentinţelor arbitrale în materie de drept comercial, semnat la Belgrad, la 18 martie 1960;

(n) Convenţia dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia şi Republica Italia privind cooperarea juridică reciprocă în materie de drept civil şi administrativ, semnată la Roma, la 3 decembrie 1960;

(o) Acordul dintre Republica Socialistă Federativă Iugoslavia şi Regatul Belgiei privind cooperarea juridică în materie de drept civil şi comercial, semnat la Belgrad, la 24 septembrie 1971;

(p) Convenţia dintre guvernele Iugoslaviei şi Franţei privind recunoaşterea şi aplicarea hotărârilor judecătoreşti în materie de drept civil şi comercial, semnată la Paris, la 18 mai 1971;

(q) Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacia şi Republica Elenă privind asistenţa juridică în materie de drept civil şi penal, semnat la Atena, la 22 octombrie 1980, încă în vigoare între Republica Cehă şi Grecia;

(r) Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă şi Republica Cipru privind asistenţa juridică în materie de drept civil şi penal, semnat la Nicosia, la 23 aprilie 1982, încă în vigoare între Republica Cehă şi Cipru;

(s) Tratatul dintre guvernul Republicii Socialiste Cehoslovace şi guvernul Republicii Franceze privind asistenţa juridică şi recunoaşterea şi aplicarea hotărârilor judecătoreşti în materie de drept civil, dreptul familiei şi drept comercial, semnat la Paris, la 10 mai 1984, încă în vigoare între Republica Cehă şi Franţa;

(t) Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă şi Republica Italiană privind asistenţa juridică în materie de drept civil şi penal, semnat la Praga, la 6 decembrie 1985, încă în vigoare între Republica Cehă şi Italia;

(u) Acordul dintre Republica Letonia, Republica Estonia şi Republica Lituania privind asistenţa juridică şi relaţiile juridice, semnat la Talin, la 11 noiembrie 1992;

(v) Acordul dintre Estonia şi Polonia privind acordarea asistenţei juridice şi relaţiile juridice în materie de drept civil, dreptul muncii şi drept penal, semnat la Talin, la 27 noiembrie 1998;

(w) Acordul dintre Republica Lituania şi Republica Polonia privind asistenţa juridică şi relaţiile juridice în materie de drept civil, dreptul familiei, dreptul muncii şi drept penal, semnat la Varşovia, la 26 ianuarie 1993;

▼M3

(x) Convenţia dintre Republica Socialistă România şi Regatul Greciei de asistenţă juridică în materie civilă şi penală şi protocolul la aceasta, semnate la Bucureşti la 19 octombrie 1972;

(y) Convenţia dintre Republica Socialistă România şi Republica Franceză privind asistenţa judiciară în materie civilă şi comercială, semnată la Paris la 5 noiembrie 1974;

(z) Acordul între Republica Populară Bulgaria şi Republica Elenă privind asistenţa judiciară în materie civilă şi penală, semnat la Atena la 10 aprilie 1976;

(aa) Acordul între Republica Populară Bulgaria şi Republica Cipru privind asistenţa judiciară în materie civilă şi penală, semnat la Nicosia la 29 aprilie 1983;

(ab) Acordul între guvernul Republicii Populare Bulgaria şi Guvernul Republicii Franceze privind asistenţă judiciară în materie civilă, semnat la Sofia la 18 ianuarie 1989;

▼M3

(ac) Tratatul între România și Republica Cehă privind asistența judiciară în materie civilă, semnat la București la 11 iulie 1994;

ad) Tratatul între România și Polonia privind asistența juridică și relațiile juridice în cauzele civile, semnat la București la 15 mai 1999.

▼B

(2) Convențiile prevăzute la alineatul (1) continuă să producă efecte cu privire la procedurile deschise înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament.

(3) Prezentul regulament nu se aplică:

(a) în nici un stat membru, în măsura în care este incompatibil cu obligațiile în materie de faliment care decurg dintr-o convenție încheiată de statul respectiv cu una sau mai multe țări terțe înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament;

(b) în Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, în măsura în care este incompatibil cu obligațiile în materie de faliment și lichidare a societăților insolvente care decurg din acordurile cu Commonwealth-ul existente la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

Articolul 45

Modificarea anexelor

Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la inițiativa unuia din membrii săi sau pe baza unei propuneri a Comisiei, poate modifica anexele.

Articolul 46

Rapoarte

Până la 1 iunie 2012 și ulterior la fiecare cinci ani, Comisia va prezenta Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social un raport cu privire la aplicarea prezentului regulament. Raportul va fi însoțit, dacă este necesar, de propuneri pentru adaptarea prezentului regulament.

Articolul 47

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare la 31 mai 2002.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

▼M4

ANEXA A

Procedurile de insolvență menționate la articolul 2 litera (a)

BELGIË/BELGIQUE

— Het faillissement/La faillite

— Het gerechtelijk akkoord/Le concordat judiciaire

— De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes

— De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire

— De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire

— De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites

БЪЛГАРИЯ

— Производство по несъстоятелност

ČESKÁ REPUBLIKA

— Konkurs

— Reorganizace

— Oddlužení

DEUTSCHLAND

— Das Konkursverfahren

— Das gerichtliche Vergleichsverfahren

— Das Gesamtvollstreckungsverfahren

— Das Insolvenzverfahren

EESTI

— Pankrotimenetlus

ΕΛΛΑΣ

— Η πτώχευση

— Η ειδική εκκαθάριση

— Η προσωρινή διαχείριση εταιρείας. Η διοίκηση και διαχείριση των πιστωτών

— Η υπαγωγή επιχείρησης υπό επίτροπο με σκοπό τη σύναψη συμβιβασμού με τους πιστωτές

ESPAÑA

— Concurso

FRANCE

— Sauvegarde

— Redressement judiciaire

— Liquidation judiciaire

IRELAND

— Compulsory winding-up by the court

— Bankruptcy

▼M4

— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent

— Winding-up in bankruptcy of partnerships

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court)

— Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution

— Company examinership

ITALIA

— Fallimento

— Concordato preventivo

— Liquidazione coatta amministrativa

— Amministrazione straordinaria

ΚΥΠΡΟΣ

— Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο

— Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος

— Εκούσια εκκαθάριση από μέλη

— Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου

— Πτώχευση κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος

— Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα

LATVIJA

— Bankrots

— Izlīgums

— Sanācija

LIETUVA

— įmonės restruktūrizavimo byla

— įmonės bankroto byla

— įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka

LUXEMBOURG

— Faillite

— Gestion contrôlée

— Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif)

— Régime spécial de liquidation du notariat

MAGYARORSZÁG

— Csődeljárás

— Felszámolási eljárás

MALTA

— Xoljiment

— Amministrazzjoni

— Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri

— Stralċ mill-Qorti

— Falliment f'każ ta' negozjant

▼M4

NEDERLAND

— Het faillissement

— De surséance van betaling

— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

— Das Konkursverfahren

— Das Ausgleichsverfahren

POLSKA

— Postępowanie upadłościowe

— Postępowanie układowe

— Upadłość obejmująca likwidację

— Upadłość z możliwością zawarcia układu

PORTUGAL

— O processo de insolvência

— O processo de falência

— Os processos especiais de recuperação de empresa, ou seja:

A concordata

A reconstituição empresarial

A reestruturação financeira

A gestão controlada

ROMÂNIA

— procedura insolvenței

— reorganizarea judiciară

— procedura falimentului

SLOVENIJA

— Stečajni postopek

— Skrajšani stečajni postopek

— Postopek prisilne poravnave

— Prisilna poravnava v stečaju

SLOVENSKO

— Konkurzné konanie

— Reštrukturalizačné konanie

SUOMI/FINLAND

— Konkurssi/konkurs

— Yrityssaneeraus/företagssanering

SVERIGE

— Konkurs

— Företagsrekonstruktion

▼**M4**

UNITED KINGDOM

— Winding-up by or subject to the supervision of the court

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court)

— Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court

— Voluntary arrangements under insolvency legislation

— Bankruptcy or sequestration

▼M4

ANEXA B

Procedurile de lichidare menționate la articolul 2 litera (c)

BELGIË/BELGIQUE

— Het faillissement/La faillite

— De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire

— De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire

БЪЛГАРИЯ

— Производство по несъстоятелност

ČESKÁ REPUBLIKA

— Konkurs

DEUTSCHLAND

— Das Konkursverfahren

— Das Gesamtvollstreckungsverfahren

— Das Insolvenzverfahren

EESTI

— Pankrotimenetlus

ΕΛΛΑΣ

— Η πτώχευση

— Η ειδική εκκαθάριση

ESPAÑA

— Concurso

FRANCE

— Liquidation judiciaire

IRELAND

— Compulsory winding-up

— Bankruptcy

— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent

— Winding-up in bankruptcy of partnerships

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court)

— Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution

ITALIA

— Fallimento

— Concordato preventivo con cessione dei beni

— Liquidazione coatta amministrativa

— Amministrazione straordinaria con programma di cessione dei complessi aziendali

— Amministrazione straordinaria con programma di ristrutturazione di cui sia parte integrante un concordato con cessione dei beni

▼**M4**

ΚΥΠΡΟΣ

— Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο

— Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου

— Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές (με την επικύρωση του Δικαστηρίου)

— Πτώχευση

— Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα

LATVIJA

— Bankrots

LIETUVA

— įmonės bankroto byla

— įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka

LUXEMBOURG

— Faillite

— Régime spécial de liquidation du notariat

MAGYARORSZÁG

— Felszámolási eljárás

MALTA

— Stralċ volontarju

— Stralċ mill-Qorti

— Falliment inkluż il-ħruġ ta' mandat ta' qbid mill-Kuratur f'każ ta' negozjant fallut

NEDERLAND

— Het faillissement

— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

— Das Konkursverfahren

POLSKA

— Postępowanie upadłościowe

— Upadłość obejmująca likwidację

PORTUGAL

— O processo de insolvência

— O processo de falência

ROMÂNIA

— procedura falimentului

SLOVENIJA

— Stečajni postopek

— Skrajšani stečajni postopek

▼**M4**

SLOVENSKO

— Konkurzné konanie

SUOMI/FINLAND

— Konkurssi/konkurs

SVERIGE

— Konkurs

UNITED KINGDOM

— Winding-up by or subject to the supervision of the court

— Winding-up through administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court)

— Bankruptcy or sequestration

▼M4

ANEXA C

Lichidatorii menționați la articolul 2 litera (b)

BELGIË/BELGIQUE

— De curator/Le curateur

— De commissaris inzake opschorting/Le commissaire au sursis

— De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes

— De vereffenaar/Le liquidateur

— De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire

БЪЛГАРИЯ

— Назначен предварително временен синдик

— Временен синдик

— (Постоянен) синдик

— Служебен синдик

ČESKÁ REPUBLIKA

— Insolvenční správce

— Předběžný insolvenční správce

— Oddělený insolvenční správce

— Zvláštní insolvenční správce

— Zástupce insolvenčního správce

DEUTSCHLAND

— Konkursverwalter

— Vergleichsverwalter

— Sachwalter (nach der Vergleichsordnung)

— Verwalter

— Insolvenzverwalter

— Sachwalter (nach der Insolvenzordnung)

— Treuhänder

— Vorläufiger Insolvenzverwalter

EESTI

— Pankrotihaldur

— Ajutine pankrotihaldur

— Usaldusisik

ΕΛΛΑΣ

— Ο σύνδικος

— Ο προσωρινός διαχειριστής. Η διοικούσα επιτροπή των πιστωτών

— Ο ειδικός εκκαθαριστής

— Ο επίτροπος

ESPAÑA

— Administradores concursales

▼**M4**

FRANCE

— Mandataire judiciaire

— Liquidateur

— Administrateur judiciaire

— Commissaire à l'exécution du plan

IRELAND

— Liquidator

— Official Assignee

— Trustee in bankruptcy

— Provisional Liquidator

— Examiner

ITALIA

— Curatore

— Commissario giudiziale

— Commissario straordinario

— Commissario liquidatore

— Liquidatore giudiziale

ΚΥΠΡΟΣ

— Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής

— Επίσημος Παραλήπτης

— Διαχειριστής της Πτώχευσης

— Εξεταστής

LATVIJA

— Maksātnespējas procesa administrators

LIETUVA

— Bankrutuojančių įmonių administratorius

— Restruktūrizuojamų įmonių administratorius

LUXEMBOURG

— Le curateur

— Le commissaire

— Le liquidateur

— Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat

MAGYARORSZÁG

— Vagyonfelügyelő

— Felszámoló

MALTA

— Amministratur Proviżorju

— Riċevitur Uffiċjali

— Stralċjarju

— Maniġer Speċjali

▼M4

— Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment

NEDERLAND

— De curator in het faillissement

— De bewindvoerder in de surséance van betaling

— De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen

ÖSTERREICH

— Masseverwalter

— Ausgleichsverwalter

— Sachwalter

— Treuhänder

— Besondere Verwalter

— Konkursgericht

POLSKA

— Syndyk

— Nadzorca sądowy

— Zarządca

PORTUGAL

— Administrador da insolvência

— Gestor judicial

— Liquidatário judicial

— Comissão de credores

ROMÂNIA

— practician în insolvență

— administrator judiciar

— lichidator

SLOVENIJA

— Upravitelj prisilne poravnave

— Stečajni upravitelj

— Sodišče, pristojno za postopek prisilne poravnave

— Sodišče, pristojno za stečajni postopek

SLOVENSKO

— Predbežný správca

— Správca

SUOMI/FINLAND

— Pesänhoitaja//bofförvaltare

— Selvittäjä//utredare

SVERIGE

— Förvaltare

— Rekonstruktör

▼**M4**

UNITED KINGDOM

— Liquidator

— Supervisor of a voluntary arrangement

— Administrator

— Official Receiver

— Trustee

— Provisional Liquidator

— Judicial factor